

MI MLADI BORCI

POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJASTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORA VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO I.

LJUBLJANA, PETEK, 4. JUNIJA 1937.

ŠTEV. 38.

Zahteve Katoliške akcije

VELIK CILJ

Vesoljni učitelj sv. Tomaž Akvinski je zapisal besede, da je cilj nekaj, o čemer se ne razpravlja; razpravlja se le o sredstvih, ki do tega cilja vodijo. Te besede veljajo tudi za katoliško gibanje, posebej za gibanje Katoliške akcije.

Naše gibanje je vzkilo in vzraslo iz velikega cilja celokupne Katoliške akcije: obnoviti Kristusovo kraljestvo. Ta cilj je našemu gibanju postavljen, o njem se ne debatira več. O njem se razmišlja, študira se njegova nujnost in lepota, toda vprašuje se ne več, ali bi ali ne bi.

So pa katoličani, ki bi o tem še razpravljali. To je tisti duh polovičarstva, ki išče srede tam, kjer sredi ni dobra.

Mnogo pa je tudi takih, ki se jim zdi ta cilj lep, idealen, odklanjajo pa sredstva, ki jih zahteva. Dovolj jim je, če o tem cilju veliko govore ali pišejo. Ko ga je pa treba ostvarjati, odpovedo ali pa uberejo pot, ki do cilja ne vodi.

Tu velja drugo pravilo velikega učenika svetega Tomaža: Ne kroji se cilj po sredstvih, ampak sredstva se krojijo po cilju.

Kakšna morejo biti sredstva, kakšne zahteve Katoliške akcije?

VELIKE ZAHTEVE

Veliki cilji zahtevajo veliko odpovedi in žrtv. Borec Katoliške akcije je borec odpovedi in žrtve. Prostovoljno in junaško sprejme nase vse zahteve, ki mu jih cilj nalaga.

Organizator velikega evharističnega gibanja na Holandskem Edvard Poppe pravi: »Zahtevaj od mladine vse, in vse boš dosegel: zahtevaj samo nekaj in še tega ti ne bo dala.«

Zahteve, velike zahteve! Mi smo v dobi, ko se zlohotno zanika potreba avtoritativnega vodstva, smeši se organizacija že v načelu samem, sovraži se disciplina in podrejenost, povečuje pa se načelo sproščene osebnosti in neomejene

svobode. Nasproti temu lagodnemu in praznemu naziranju moramo mi z dejanjem dokazati, da je mladi katoliški rod zmožen velikih odpovedi, da je voljan sprejeti velike žrtve, ifi v ogenj za svoja načela.

Ni dvoma, da je metoda površnosti in polovičarstva laže sprejemljiva. A prav tako ni dvoma, da bodo svoje okolje spreobrili samo resnični apostoli, ki so preizkušeni v ognju odpovedi in žrtve. Metoda Katoliške akcije je metoda brezpogojnosti in velikih zahtev. Kdor tega ne razume, dokazuje, da Katoliške akcije sploh ne razume.

NOTRANJOST JE BISTVENA

Marsikdo drugi zopet ne more razumeti, da je zunanje delo nezadostno, ako se na notranje življenje ne stavijo bistvene zahteve. Koliko katoliških gibanj je moralo propasti, ker niso bila zasidrana v nadnaravno moč milosti!

Zunanji nastopi, razne prireditve, vse to je potrebno in često celo nujno. Toda če manjka to, kar imenujemo milost, če manjka življenje, ki je z milostjo popolnoma prežeto, potem so pa vsa zunanja sredstva le brneč zvon, zveneče cimbele.

Katoliška akcija je nadnaravna akcija. Njeni borci so borci milosti božje ali pa sploh niso.

JASNOST CILJA

Če pravimo, da o svojem cilju več ne razpravljamo, potem s tem ne rečemo, da ga ne bi morali čim bolj spoznavati. Nasprotno! Cilj nam mora biti jasen in zmeraj pred očmi. Kdor natančno ve, kaj hoče, tisti bo vztrajal in tudi dosegel, kar hoče.

Naša dolžnost je torej, da se v idejo Katoliške akcije čim bolj poglobljamo, da Katoliško akcijo študiramo.

Dasi mnogi tudi tega ne morejo razumeti, je vendarle resnica: Ideje vladajo svet!

Govoriti moramo našemu stoletju o stvareh, ki jih čuti, in v jeziku, ki ga razume. Bodimo v njem in iz njega, če hočemo, da nas bo poslušalo. (Ireland.)

Ruys de Beerenbrouck

holandski ministrski predsednik in
katoliški laiški apostol

Dne 17. aprila 1936 je umrl v bolnišnici sv. Antona v Utrechtu večkratni holandski ministrski predsednik Ruys de Beerenbrouck. Rodil se je 1. XII. 1873 v Roermondu kot potomec stare limburgske katoliške plemiške rodbine.

VELIKI KATOLIŠKI DRŽAVNIK

Po končanih študijah je bil najprvo odvetnik v Maastrichtu, kjer so ga l. 1905 izvolili za poslanca »Rimske katoliške državne stranke« v drugo zbornico. S tem se začela kariera moža, ki je bil ne samo do slej sploh najmlajši holandski ministrski predsednik, ampak tudi prvi katoličan, ki je dosegel to službo. Službo ministrskega predsednika je opravljal trikrat, skupno 11 let, imel pa je tudi največje število ministrskih portfejev, tako da so ga časopisi imenovali kar rekordnega ministra. Leta 1927 ga je kraljica poklicala za državnega ministra v svoj najvišji svet. Od leta 1933 pa je bil spet predsednik druge zbornice do svoje smrti.

Svoje sijajne zmožnosti dokazati je imel najlepšo priliko v visokih službah. Vodil je Holandijo v najtežjih dneh svetovne vojne. Ko je l. 1918 socializem dosegel svojo največjo moč in grozil odpravi oranjsko dinastijo, je Ruys, ki ga je kraljica poklicala za ministrskega predsednika, energično nastopil in odklonil vsako pogajanje z marksisti. »Vlada se ne umakne,« je bila njegova nespremenljiva beseda nasproti njim. Ako je bila Holandija edina dežela v Evropi, ki jej ni povojna stiska pretresla državnega življenja, je to zasluženo Ruysa de Beerenbroucka.

Ruys je izvrševal svoje poklicno državniško delovanje kot globoko veren katoličan. Protestantki list »De Standaard« je ob njegovi smrti zapisal: »Ruys službe domovini ni mogel ločiti od službe Jezusu Kristusu.« To niso bile le besede, živel je res krščansko življenje. župnik njegove domače vasi ga je takole zaznamoval: »Čutil se je majhnega pred Bogom, bil pa je velik pred ljudmi; bil je strog s samim sabo, pa mil nasproti drugim. Ako Ruys kako jutro ni klečal pri obhajilni mizi v domači vaški župni cerkvi, je vsa vas vedela, da Ruysa ni doma.«

APOSTOL

Veliki državnik je bil pravi laiški apostol. Prvi je dal pobudo za postavitev prvega doma duhovnih vaj na Holandskem. Kakor pa se je zavedal, da je notranje življenje prvenstvenega pomena, ni nikoli v neki napačni »ponotranjenosti« zani-

čeval zunanjih pomočkov katoliškega dela. Ruys je pravi začetnik holandskih katoliških shodov. Ni le v svojih državnih službah odločno vplival na socialno zakonodajo, ampak se je tudi osebno včlanil v holandski cerkveni karitativni organizaciji »Belorumeni križ« in pri njej dejansko kot ustanovitelj in predsednik sodeloval.

NJEGOVA SKROMNOST

Mož izrednih zmožnosti je bil sila preprost in vedno pripravljen pomagati. To naj pojasni samo tale anekdota: V Lurdu pozdravi neka Holandka ministra, ki ga je poznala iz fotografij v časopisih. Med razgovorom spozna, da ima ministrski predsednik opravke v kraju, kjer je doma njena mati. Prosi ga, naj njeni materi nese jopico, ki jo je po pomoti vzela sabo. Čez teden dni prinese Ruys jopico materi. Ko mu žena ponudi čašo vina, odkloni. Na vprašanje, kdo je, odgovori: »Ruys de Beerenbrouck« in odide.

PROTI ALKOHOLU IN NIKOTINU

Posebej se moramo spomniti njegovega dela pri abstinencnem gibanju. Svoje karitativno delo je začel prav z bojem proti alkoholu. V zvezi z msgr. Ariansom, ki je umrl v sluhu svetosti, je l. 1903 ustanovil v škofiji Limburg abstinencno organizacijo Kruisverbond, ki se je hitro

širila in jo je ves čas skupaj z msgr. Ariansom vodil. Delo pri abstinencnem gibanju je dokaz Ruysove ponižnosti in skromnosti, pa tudi njegovega poguma. Ko so ga l. 1905 volili v poslansko zbornico, mnogo odličnim volilec ni bila vseh kandidatova abstinenca. A Ruys se ni dal motiti.

Pogostokrat je Ruys v svojih pogovorih poudarjal, da je za veljavo katoličanov v sedanjem času odločilnega pomena, da se katoličani krščansko usmerijo v vsem življenju. Iz te misli se je načelno odboval uživanju alkohola in nikotina. Kako prav se sklada z njegovim lastnim življenjem, kar je kot predsednik »Mednarodne katoliške lige zoper alkoholizem« pisal »Prvemu mednarodnemu kongresu za abstinenco vzgojo mladine« l. 1929 v Münster (Westf.): »Zgled krepkih ljudskih mož, ki obvladajo same sebe, ima moč, ki poboljšuje svet. Doraščajoča mladina naj že sedaj uvidi, da je med sredstvi, ki morejo v našem času uspešno vplivati, preprosto življenje še premalo preizkušeno. Ponesrečeno, popolnoma ponesrečeno je socialno prizadevanje vseh stanov, ako to prizadevanje konča v epidemičnem iskanju užitkov. Naša mladina mora zopet dati svetu umerjenost in ravnovesje. Nič nismo dosegli, ako ovira naše veselje in našo življenjsko moč alkohol ali pa jo mesto alkohola dobesedno v dim spreminja nezmerno uživanje nikotina.«

*

To je življenje in misli moža in voditelja, za kakršne moramo prositi Boga. O takem voditelju je mogoča krožiti krilatica: »Ruys vlada — Bog je s Holandijo.«

Nauki in sadovi komunizma

Ko človek prebere drugi del okrožnice Divini Redemptoris z naslovom »Nauki in sadovi komunizma«, povsem razume, zakaj je sovjetski tisk po tej okrožnici prišel v tako zadrego; zakaj je kljub toliki zgovornosti, ki jo kaže ob drugih prilikah, o tej okrožnici tako dolgo molčal.

Okrožnica je res zelo nevarna za komunistično ljudsko fronto, saj ljudske fronte si komunisti ne morejo predstavljati brez mase katoličanov, ki bi jih s hinavsko in načrtno priliznjeno taktiko počasi odtrgali od Rima in navezali na Moskvo. Toda katoličan, ki se vsaj še nekoliko čuti uda Kristusove Cerkve, bo težko še naprej verjel komunistični lažni propagandi, če bo slišal jasno in odločno besedo, ki jo je v tej okrožnici rekel Kristusov namestnik na zemlji.

Sv. oče najprej na kratko poda komunistični nauk in pokaže, kaj s človekom, družino in družbo ta na-

uk napravi, če se prevede v življenje:

Človeku jemlje svobodo in človeški osebi nje dostojanstvo; zanika poedincem tudi vse naravne pravice in jih prideva občestvu.

Zakon in rodbino ima za zgolj svetno ustanovo, ki da je le tvorba posebnih gospodarskih razmer, ženo peha kakor moža v nemirno javno življenje in v skupno industrijsko delo, ognjišče in otroke pa prepušča družbi v skrb. Staršem odreka pravico do vzgoje otrok, češ da pristoji ta pravica le družbi.

Komunizem daje tudi družbi pravico ali bolje rečeno neomejeno samovoljo, poedince prisilja na kolektivno delo ne glede na njih osebno blaginjo, da, tudi proti njih volji.

Nato se pa sv. oče vpraša:

Toda kako je mogoče, da se tak nauk, ki je znanstveno že davno premagani in ki mu tudi vsakdanje življenjsko izkustvo nasprotuje, tako hitro po vsem svetu širi?

Komunisti skrivajo svoje zmote za videzom resnice in nekaterimi upravičenimi zahtevami. »Na ta način, zlasti ko se izrabljajo svetovno gospodarsko krizo, dobivajo na svojo stran tudi take ljudske sloje ki načelno zavračajo vsak materializem in vse tiste zločine, ki jih komunisti neredko počenjajo.«

Komunizem premeteno izrablja nasprotje med narodi in zmede v znanosti, »zato se razleza komunizem tudi na univerze in skuša svoje nauke utrditi z dokazi lažne znanosti.«

»Silna in neslišana propaganda, kakršne morda še ni bilo, kar svet pomni.«

Silne propagande je bilo komunizem treba, da so toliko milijonov ljudi seznanili s svojim naukom, da so milijonom pokazali boljševisko Rusijo kot obljubljeni raj na zemlji. In danes po vseh procesih, kjer so streljali ljudi, ki so bili prej milijonom vzor in ideal, po vseh korupcijah, ko se je pokazalo, da je v Rusiji še večja razlika med gospodujočim in tlačnim razredom, kot v katerikoli kapitalistični državi, koliko ljudi iz zapeljane mase se je v Evropi in drugje odvrnilo od komunizma?

Kako je ta propaganda močna, a obenem podtalna in zahrbtna, vidimo tudi pri nas: nikjer se nam ne pokaže naravnost, a kljub temu vsi čutimo, kako ji javno mnenje podlega.

Vzrok: Molk svetovnega časopisa, kar je zopet uspeh komunistične propagande. Papež tu jasno pove, da liberalno časopisje po dogovoru molči o komunizmu, ker »drugače si namreč ni mogoče razložiti,

zakaj so tisti, ki so sicer tako hlastični tudi po malenkostnih dnevnih novicah, tako molčali o strašnih grozotah, ki so jih komunisti počeli v Rusiji, Mehiki, po velikem delu Španije,

zakaj tako malo pišejo o tako silni svetovni organizaciji, kakršna je moskovski komunizem.«

Iz tega lahko vidimo, zakaj si slovensko liberalno časopisje išče problemov povsod, samo tam ne, kjer bi moralo o komunizmu kaj slabega povedati. Pripomnili bi le to, da imamo celo katoliško revijo, ki se ji zdi, da je treba bolj obsojati tiste, ki se z vsemi silami bore, da ne bi komunizem v njihovi domovini zavladal, kot pa tiste, ki so se zakleli, da celemu narodu vzamejo vero in svobodo, pa čeprav bi moral ves narod izkrmaveti.

Zalostni so sadovi komunizma. Okusila jih je Rusija, okusila Mehika, sedaj jih okuša Španija. »Kdo, ako je še pameten, bodisi zasebnik, ali resnoben državnik, kdo, pravimo, se ne bi grozil, če pomisli, da se utegne to, kar se sedaj godi v Španiji, zgoditi tudi po drugih kulturnih deželah!« Tudi pri nas!

Sv. oče jasno pove, da divjanja komunistov niso zgolj slučajna, marveč so »naravne posledice komunističnih nauk, ki ne poznajo nobenih brzd«. Ko so komunisti počeli njeni svoja grozodejstva po Rusiji, se je svet tolažil: Rusi imajo v sebi azijsko kri, zato so tako divji; pri nas do tega ne bo prišlo. Ko komunisti prelivajo v Mehiki in Španiji kri nedolžnih kristjanov, se ljudje tolažijo: »Tam je vroče sonce, ljudje so že od nekdaj vročerkvni.«

In če bi prišlo do tega pri nas? Ljudje, ki nas sedaj nedolžno gledajo, bi prav tako podivjali, kot so komunisti v Rusiji, Mehiki in Španiji, morda še bolj, svet bi pa hitro dobil svojo tolažbo: To je na Balkanu in saj veste, kaj so Balkanci: napol divjaki!

*

Nad vse važna Pijska okrožnica je te dni izšla v slovenskem prevodu in s pripombami dr. Aleša Ušeničnika v zbirki »Naša Pot«. Slika na ovitku, predstavljajoč strelo, ki rdečo zastavo s srpom in kladivom raztrga in zlomi jambor, daje knjižici ustrezajočo zunanost.

10 let francoskega žosizma 1927—1937

Kakor so belgijski žosisti praznovali v septembru 1935 v glavnem mestu Belgije Bruslju desetletnico svojega javnega plodonosnega dela, tako bodo tudi francoski žosisti 18. julija letos praznovali svojo desetletnico v Parizu. Ta dan hočejo pokazati, kolikšna je njihova moč in koliko pomenijo v delavskem svetu. Vneto se pripravljajo na ta svoj veliki praznik in tudi mi jim želimo čim večjega uspeha in čim širšega razmaha.

Kako zanosno govore o velikem številu pristašev, ki jih že imajo in ki jih še hočejo zavojevati! Iz njihovih besed zveni ponos in zavest, da so nekaj napravili in da imajo pravico govoriti o tem uspehu. Prisluhnimo nekoliko njihovim besedam! (Vzeto iz njih glasila *La jeunesse ouvrière*):

Leta 1927 je v tej deželi naša žosistična zastava zavihrala prvič... Leta 1937 bomo zasedli največji stadion prestolnice, do bodo mogle vkorakati vanj strumne in goste vrste mladih delavcev, ki smo jih pridobili za naš ideal.

Za naš žosistični program, ki je v teh desetih letih postal znan v kavarnah, kinih in javnih dvoranah, se bo pred široko javnostjo navdušeno izjavilo šestdeset tisoč mladih delavcev in delavk.

Prodor je uspel! Kongres je samo vmesna postaja na našem pohodu, ni pa konec in cilj!

Jutri se morajo viti naše zastave na čelu dveh milijonov mladih delavcev.

Jutri bo delavska mladina dvignila glave in bo ponosna, čista in vesela.

Jutri se bo moralo umakniti vse, kar to mladino ponižuje, jo tare in kviri.

Mladi delavci, mi vas kličemo v boj za našo pravdo, v boj za to veliko osvobodilno delo!

*

Kratko in jasno je v teh besedah načrtan program žosizma. Najprej je treba zavojevati maso delavske mladine. To maso je treba potem globoko prenoviti, da bo čista, ponosna in vesela. Pa tudi to še ni dovolj. Pokristjaniti je treba tudi okolje, v katerem se ta množica giblje in kreta. Dobro pa se tudi zavedajo žosisti, da zunanje delo še ne pomeni vsega. Zato nočejo ostati samo pri kongresu in prevzeti od navdušenja obsedeti na njegovih lavirah, oni hočejo naprej, dosledno in brezpogojno, po jasno načrtani poti, dokler ne bo vsa francoska delavska mladina žosistična in Kristusova.

Potrebno je, da se zlasti v začetku polaga skrb bolj na kakovost kot pa na kolikost borcev. V ta namen je treba dati borcem dosledno in celotno vzgojo, ne samo нравno in versko, ampak tudi apostolsko, da se vzgoje v delavne in požrtvovalne sodelavce cerkvene hierarhije.

(Pij XI., 10. nov. 1933.)

„Svetla pot“

V založbi Jugoslovanske knjigarne je izšla knjiga »Svetla pot«. Pisal jo je prof. dr. Franc Jaklič. Obravnava mladostno čistost.

Doslej smo bili o tem vprašanju navezani na deli nemškega jezuita Schilgena: »Du und sie«, »Du und er«, ki ju pa marsikdo zaradi tujeje jezika ni mogel uporabljati, in na prikupno Tothovo »Čisto mladost«, ki jo je v slovenskem prevodu objavil »Mentore«.

Z Jakličevo knjigo pa smo dobili izvirno slovensko delo, ki obravnava ne predvsem razmerje med fantom in dekletom kot Schilgen, ampak celotni problem čistega življenja. V njej je zbranih obilo lastnih opazovanj. Jasno postavi cilj mladostne čistosti, ki jo vsestransko razloži in osvetli, nato pa oriše nečistost kot nasprotje čistosti. Opozori na nevarnosti, ki človeka odvrčajo od tega cilja in končno pokaže pot in sredstva, ki k cilju vodijo.

ODKRITO IN JASNO

Knjiga podaja vsa ta vprašanja brez napačne sramežljivosti, odkrito in jasno; mladega človeka učiti, da naj vidi v spolnem nagonu uredbo modrega Stvarnika. Zato ni ta nagon sam na sebi nekaj zlega ali sramotnega; sramotna in zla je le njegova zloraba, s katero se zavrže božji načrt. Pove, da je ta nagon od vseh najbolj neurejen zaradi izvirnega greha. Nato postavi jasno definicijo, da je čistost tista čednost, ki ta nagon brzda in urejuje. Pridobiti in ohraniti jo moremo le s stalno borbo. Ker krepi človeku telesne in duševne sile, je čednost močnih in svobodnih ljudi; dalje je najboljša varuhinja močne vere.

Pisatelj se je potrudil, da bi dal mladini prave pojme tudi o nečistosti, o njenem kvarnem vplivu za dušo, za duševne zmožnosti in telesne sile. Obravnava najpogostnejše ugovore proti čistosti, ki so žal med dijaki zelo razširjeni; slednjič pokaže, kako je ravnati s padlimi in jim pomagati na pravo pot.

SLABI VPLIVI

Med nevarnostmi za čisto življenje omenja pisatelj tudi čtivo. Veseli smo, da je izrekel krepko in odločno besedo o tem predmetu, kot je to storila »Naša pot II«. Prav tako jasno pokaže na zle posledice tiste umetnosti, ki se za npravnost ne zmeni.

Lepi so odstaveki o slabi tovarišiji in plesu. Vsak uvideven dijak, ki količkaj pozna življenje, bo priznal, da pisatelj v tem ni prestrog, saj njegove misli izražajo stališče svete Cerkve.

PRIPOMOČKI ZA ČISTOST

Med naravnimi pripomočki poudarja pisatelj močno voljo, vzgajanje k previdnosti in sramežljivosti in pove način, kako to dosegamo.

Neprisiljeno so podana nadnaravna sredstva, ki brez njih ni trajne čistosti. Tu se kaže dvatisočletna skušnjava Cerkve, ki nam daje pravo pojmovanje o čistosti in nam nudi najboljša sredstva, da jo dosežemo. Lepo pokaže pisatelj notranji mir in veselje, ki ga uživa čist človek iz milosti božje. Najuspešnejše se se to ohrani z milostjo in sv. Evharistijo, ki daje največjo odpornost proti počutnosti.

FANT IN DEKLE

V Jakličevi knjigi bo vsakdo najprej z neko radovednostjo prebral poglavje o odnosu med fantom in dekletom. Če kje, je bila tu potrebna jasna in odkrita beseda. Dajati mladini prave pojme o tem, je pravo misijonsko delo. Saj je ravno o tem odnosu največ meglenega naziranja, največ olepšavanja in opravičevanja. Tu so podana mnoga psihološka spoznanja iz življenja dozorevajočih. Če s čim, bo pisatelj ustregel s tem poglavjem. Odstavek o viteštvu človeka prime.

UMAZANE SPEKULACIJE

Slovenski katoliški dijaki pa moramo pozdraviti to knjigo še iz tega razloga. Danes v dobi velikih

idejnih borb skuša vsak svetovni nazor dati mladini, zlasti dijaški, svoj nauk, svoje naziranje o spolnem vprašanju. Čistost je namreč, kot pravi naš pisatelj, osrednja in temeljna čednost pri mladem človeku. Zato ga razne struje skušajo pridobiti tudi tako, da mu v teh zadevah puščajo svobodo in mu olepšavajo pregrehe in zablode. Spolni problem jim sploh ni nikak problem.

Psihološko je umljivo, če n. pr. tak dijak ne mara več za krščanski nazor, ki propoveduje samoodpoved in ne pozna tudi v tem vprašanju nikakega kompromisa. To boji omenjeno, ker take umazane kupčije opazujemo v višjih razredih gimnazij in na univerzi. Nasprotniki krščanstva vedo, da mladina, ki ne živi zdržno, ne bo dovoljna za vzvišene verske ideale, kar je povedal že sv. Pavel.

Za zaključek še misel, ki je tudi v tej knjigi izražena: čistost je bodočnost posameznika, družine in naroda. Katoliški dijaki se zato zavedajmo, da sta čistost in zdržnost bodočnost in notranja moč tudi Katoliške akcije in vseh katoliških organizacij.

LAHKOATLETSKI DVOBOJ LJUBLJANA : NOVO MESTO

22. in 23. t. m. je bil v N. mestu gim. telov. nastop, združen z lahkootletskim dvobojem Ljubljana : Novo mesto. Vreme je bilo naklonjeno, tako da je prireditel moralno in gmotno dobro uspel.

V dvoboju so zmagali Ljubljanačani, ki so bili sestavljeni iz dijakov prve in tretje realne gimnazije, nad Novomeščani z rezultatom 36 : 27. Zlasti je prinesel Ljubljanačanom veliko točk Kosec, ki je dobil 4 zmage. Novomeščani so dominirali le v teku na 100 m.

Posamezni rezultati:

1. Skok v višino: 1. Bratuž (Lj.) 168,5, 2. Pollak (Lj.) 164, 4. Černe (N. m.) 154 cm.

2. Skok v daljavo: 1. Kosec (Lj.) 604, 2. Ribičič (Lj.) 572, 5. Hočevnar (N. m.) 560,5 cm.

3. Disk: 1. Kosec (Lj.) 40, 72 m, 2. Küssel (N. m.) 36, 84 m, 3. Vukšinič (N. m.) 35, 36 m.

4. Kopje: 1. Kosec (Lj.) 46, 66 m, 2. Černe (N. m.) 46, 42 m, 3. Mansar (N. m.) 44, 77 m.

5. Krogla: 1. Kosec 13, 39 m, 2. Küssel 12, 99, 3. Košir (N. m.) 12, 71 m.

6. Tek 100 m: 1. Černe (N. m.) 12, 2. Vukšinič (N. m.) 12, 1, 3. Hočevnar 12, 4.

7. Tek 1500 m: 1. Vovk (N. m.) 4, 28,9, 2. Polšak (Lj.) 4, 32, 3. Osterc (N. m.) 4, 35.

V odbojki so zmagali Ljubljanačani 15 : 0.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).

Naša Pot XIII

Divini Redemptoris

prevedel in

napisal komentar

dr. A. Ušeničnik

(za dijake, ki so naročeni na „Borce“, samo 5.— din, za dijake nenaročnike in naročnike nedijake 7 din.)

je izšla

100 strani
z a r a d i
p o v e č a n e
n a k l a d e
z e l o n i z k a
c e n a 10 din